

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci žalobkyně: **B.Z., r.č. „X“, P. 16, ...**, zastoupena: JUDr. Jiří Králík, advokát, Labská louka 650, 500 11 Hradec Králové, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, Křížová 1292/25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21.2.2012, č.j. „X“/315-LP,**

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **JUDr. Jiřímu Králíkovi, advokátovi, se přiznává vůči České republice právo na náhradu nákladů řízení ve výši 2.400,-- Kč, které budou vyplaceny do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové.**

Odůvodnění:

Žalovaným rozhodnutím byly zamítnuty námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 18.1.2012, č.j. „X“, jímž žalovaná rozhodla v důchodové záležitosti žalobkyně o tom, že podle vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, č. 286/2011 Sb., se procentní výměra invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně zvyšuje o 1,6%, tj. o 139,-- Kč na 8.794,-- Kč, a základní výměra invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně se zvyšuje o 40,-- Kč na 2.270,-- Kč. Podle tohoto rozhodnutí tak celkem žalobkyni náleží od ledna 2012

invalidní důchod pro invaliditu III. stupně ve výši 11.064,-- Kč měsíčně. Žalobu odůvodnila žalobkyně následujícím způsobem:

Uvedla, že vyhláška ministerstva práce a sociálních věcí č. 286/2011, podle které rozhodovala žalovaná, je v rozporu s Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Dále uvedla, že požaduje soudní přezkum žalovaného rozhodnutí z hlediska jeho zákonnosti, ale především z hlediska jeho ústavnosti a navrhla, aby celou věc soud předložil nejprve k posouzení Ústavnímu soudu s návrhem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR. Zároveň navrhla, aby soud podal v souladu s ústavní stížností návrh na zrušení příslušných právních norem uvedených v příloze č. 1 žalobě k Ústavnímu soudu ČR. Uvedla, že souhrn argumentů proti skutečnosti „rozvržení termínů, od kdy je jednotlivým důchodcům valorizováno“ na více dnů, je uveden v přílohách k žalobě, v níž pak „jsou tak obsaženy jak žalobní body pro žalobu tuto zde, tak i pro rozhodnutí ÚS“. Dále podotkla „pod čarou“, že pracovníkem znaleckého ústavu Ministerstva spravedlnosti ČR jí bylo dáno věcně za pravdu nejen ve věci samé, ale i v navrhovaném řešení, tedy že i při zachování různosti výplatních termínů důchodů jednotlivým důchodcům lze algoritmicky snadno, a to i bez nepřiměřených vícenákladů na realizaci tohoto řešení, dosáhnout v souladu s Listinou toho, že všem důchodcům bude valorizováno od data jediného, společného, a tedy většinou od 1. ledna. Žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Protože žalobkyně v žalobě požádala o ustanovení právního zástupce, rozhodl o této žádosti soud usnesením ze dne 2.5.2012, č.j. 52Ad 7/2012-52, které nabylo právní moci dne 15.5.2012. Dne 7.6.2012 podala žalobkyně v zastoupení zmíněného právního zástupce doplnění žaloby, v níž rozvedla svoji argumentaci týkající se výplatních termínů důchodů v souvislosti s jejich valorizací.

Žalovaná se vyjádřila k žalobě podáním ze dne 15.11.2012. V něm uvedla, že způsob a výše úpravy důchodů v rámci jejich valorizace od lednové splátky 2012 jsou stanoveny v ustanovení § 67 odst. 2 zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) a ve vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí č. 286/2011 Sb. (dále jen „vyhláška“). Stanovení konkrétních dnů splatnosti důchodů, tzn. určení dne výplaty důchodů, je v kompetenci žalované dle zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (zák. č. 582/1991) s tím, že rovnoměrných rozložením výplat důchodů do celého kalendářního měsíce dochází k postupnému čerpání finančních prostředků na výplaty důchodů a k průběžnému zpracování změn výplat důchodů. Vyšší kumulace výplat do jednoho výplatního dne by mohla zhoršit i podmínky jejich doručování. Žalovaná pak není oprávněna měnit právní předpisy dle svého uvážení či dokonce dle uvážení pojištěnců. Navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

K vyjádření se vyjádřila i žalobkyně v replice ze dne 6.12.2012, ve které věcně polemizovala s názorem žalované uvedené ve vyjádření k žalobě s tím, že žalobkyně v námitkách proti napadenému rozhodnutí souhlasila se způsobem valorizace co do výše, ale „nikoliv co do termínu, od kdy je valorizováno.“ Žalobkyně nepožadovala změnu výplatního termínu, ani nepožadovala jakoukoliv kumulaci výplatních termínů důchodu a jí navrhované řešení stávající výplatní termíny zachovává. Dále uvedla, že je nucena vyčerpat všechny opravné prostředky, aby se domohla řádného posouzení její ústavní stížnosti před Ústavním

soudem, když Ústavní soud nemohl přisvědčit tvrzení žalobkyně ohledně vědomého nevyčerpání opravných prostředků, neboť vyčerpání zákonných procesních prostředků posuzuje z hlediska procesního, nikoliv obsahového.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícího se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny

základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

V uvedené souvislosti je tedy dále nutné se zabývat tím, co vlastně lze rozumět pod žalobním bodem, v jehož mezích je povinen krajský soud přezkoumávat žalované rozhodnutí. K tomu, aby soud mohl meritorně žalobu projednat v mezích žalobních bodů, je totiž třeba, aby žalobce konkrétně v žalobě uvedl, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadané výroky rozhodnutí za nezákonné (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Obecné tvrzení o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy není vůbec způsobilým žalobním bodem k tomu, aby soud se takovým obecným tvrzením zabýval a sám ex officio za žalobce vyhledával konkrétní skutkové a právní důvody, které by svědčily o rozporu žalovaného rozhodnutí s právními předpisy. Je totiž čistě věcí žalobce, který v souladu s dispoziční zásadou ovládající řízení před správním soudem, v duchu zásady „každý, nechť si střeží svá práva sám“, uvedl v žalobě konkrétní skutečnosti, které by svědčily o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. To jest žalobce je povinen uvést konkrétní právní argumentaci tak, aby bylo zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů konkrétně vymezených považuje žalobce napadané výroky jednotlivých rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, přičemž žalobní námitky musí být ve vztahu k projednávané věci a ve vztahu k žalobci individualizované, tj. nikoliv v obecné formě (srov.např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004, č.j. 4Azs 149/2004-52). Za žalobní bod nelze ani považovat pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být dle žaloby porušena, aniž by k tomu byla uvedena další skutková konkretizace (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20.12.2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58).

Jinými slovy, projednatelným žalobním bodem ve správním soudnictví je pouze takový, jenž obsahuje individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, z níž by bylo zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce napadané výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné. Jestliže jsou žalobní body formulovány

natolik obecně a vágně, že jsou pouhou parafrází zákonného textu, nelze je za řádné žalobní body považovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2007, čj. 8As 43/2006-74). Žalobní body tedy musí obsahovat individualizovaná skutková tvrzení doprovázená konkrétní právní argumentací, přičemž líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností, jednoznačně odlišitelným popisem. V rámci uvedené dispoziční zásady totiž je žalobce povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti, přičemž právní náhled na věc se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud by žalobce odkazoval pouze na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž se musí jednat o odkazu na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2005, čj. 2Azs 92/2005-58).

K pojmu „žalobní bod“ se zásadním způsobem vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24.8.2010, čj. 4 As 3/2008-78, kdy v tomto rozsudku a v právní větě z něj vyhotovené dospěl k následujícím závěrům:

„Smyslem uvedení žalobních bodů (§71 odst. 1 písm.d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným-nicméně srozumitelným a jednoznačným-vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“ Zároveň rozšířený senát NSS uvedl, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod- byť i vyhovující- obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobkyně podala námitky proti výše zmíněnému rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, v nichž považovala výrok napadeného rozhodnutí za nesprávný, jelikož důchod se nevalorizuje od ledna 2012, jakožto celého měsíce, ale od 24.1.2012, tj. od výplatního dne určeného účastníku řízení Českou správou sociálního zabezpečení. Toto považovala za diskriminační s tím, že důchodcům s pozdějším výplatním termínem důchodu, např. 24. den v měsíci, přichází valorizované dávky později, než důchodcům s dřívějším výplatním termínem důchodu, např. 2. den v měsíci. Důchodci s dřívějším výplatním termínem důchodu tak mají vyšší částky k dispozici delší dobu a podle žalobkyně se toto její zvýhodnění při každé valorizaci násobí, což doložila ilustračními

výpočty. Žalobkyně ještě požádala o změnu výroku rozhodnutí ve smyslu nahrazení textu „od lednové splátky 2012“, textem „od 2.1.2012“ a o změnu výplatního termínu důchodu účastníka řízení na druhý den v měsíci. Žalobkyně tak v těchto námitkách a potažmo v žalobě brojila proti právní úpravě zahrnující stanovení výplatního termínu důchodu v souvislosti s provedenou valorizací. Žalovaná v žalovaném rozhodnutí uvedla, že postupovala podle § 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, které stanoví, že základní výměry a procentní výměry vyplácených důchodů se zvyšují od splátky důchodu splatné v lednu. Rovněž tak ust. § 4 vyhlášky, na jejímž základě byla provedena valorizace důchodu v lednu 2012 stanoví, že důchody starobní, invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí přiznané před 1. lednem 2012 se zvyšují od splátky důchodu splatné po 31.12.2011. Uvedená ustanovení tedy neurčují konkrétní výplatní termíny, ale měsíční splátky. Stanovení termínu měsíčních splátek je pak ve smyslu ust. § 116 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, svěřeno do kompetence plátce důchodu. Podle uvedeného ustanovení se dávky důchodového pojištění vyplácejí dopředu v pravidelných měsíčních lhůtách určených plátcem dávky. V souladu s tímto ustanovením tedy žalovaná určila výplatní den invalidního důchodu žalobkyně na 24. den v měsíci, rovněž tak stanovení výplatních dnů na sudé dny v měsíci, počínaje druhým kalendářním dnem a konče 24. kalendářním dnem, je prováděno plně v souladu s výše uvedeným ustanovením zmíněného zákona. Pokud by zákonodárce měl v úmyslu stanovit jednotný výplatní den důchodu, jistě by jej zakotvil v ust. § 116 citovaného zákona. Žalovaná dále uvedla, že byla povinna postupovat podle platné právní úpravy s tím, že uvedla i důvody rozvržení výplaty důchodu do více výplatních dnů. Za ty považovala skutečnost, že stanovením více výplatních dnů se realizuje potřeba rovnoměrného čerpání rozpočtových prostředků a další příčinou jsou kapacitní možnosti instituce spravující dávky důchodového pojištění, která vyplácí více než 3,5 milionů důchodů, a to po stránce technické i personální. Potřeba rozvržení výplatních termínů do více dnů je dána i kapacitou České pošty, která zajišťuje výplatu poloviny důchodů a bylo by velmi problematické zajistit výplatu více než 1,5 milionu dávek v jediný den. Zároveň uvedla, že si je vědoma, že rozdělení příjemců dávek do různých výplatních termínů dochází k tomu, že příjemci dávek s pozdějšími výplatními dny obdrží valorizované splátky dávek později, než příjemci dávek s výplatními dny na počátku kalendářního měsíce.

Jak vyplývá z příloh předložených žalobkyní k žalobě, žalobkyně podala ústavní stížnost (ústavní stížnost ze dne 15.3.2012), ve kterých uváděla konkrétní argumentaci týkající se právní úpravy, podle které postupovala žalovaná. Navrhla, aby plénum Ústavního soudu zrušilo ust. § 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, a to ve znění „důchody se zvyšují od splátky důchodů splatné v lednu (dále „pravidelný termín“), pokud zvýšení důchodů stanovené podle odst. 4 činí aspoň 2%“ a dále ust. § 4 odst. 1 zmíněné vyhlášky o výši všeobecného vyměřovacího základu za r. 2010, a to ve znění „důchody starobní, invalidní, vdovské, vdovecké a sirotčí přiznané před 1. lednem 2012 se zvyšují o splátky důchodů splatné po 31.12.2011 tak, že

- a) základní výměra důchodů se zvyšuje o 40,-- Kč měsíčně
- b) procentní výměra důchodů se zvyšuje o 1,6 procentní výměry důchodu, která náleží ke dni, od něhož se procentní výměra zvyšuje.“

Další argumentaci směřující proti výše uvedené platné právní úpravě uvedla žalobkyně v podání ze dne 27.4.2012, v němž opětovně shrnula „podstatu věci“.

V dané věci žalobkyně v podstatě projí proti nezákonnosti postupu žalované, přičemž nepochybně to, že by žalovaná nepostupovala v souladu s platnou právní úpravou při valorizaci důchodu žalobkyně (§ 67 odst. 2, 3 zák. o důchodovém pojištění, vyhláška 286/2011 v části týkající se zvýšení důchodů v r. 2012, § 116 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění), ale zpochybňuje tuto právní úpravu samotnou, když navrhuje, aby soud předložil návrh Ústavnímu soudu ČR s tím, aby ten konstatoval rozpor těchto právních předpisů v části týkající se posouzení ústavnosti uvedené právní úpravy (zejm. ust. § 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění a § 4 odst. 1 vyhlášky), tj. právní úpravy týkající se uvedené valorizace důchodů v souvislosti s určením termínu zvýšení důchodu.

Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná postupovala v souladu s výše uvedenou platnou právní úpravou, což ostatně ani žalobkyně nenamítla, přičemž důvod pro to, aby předložil věc Ústavnímu soudu a řízení přerušil, neshledal. Krajský soud je stejného názoru jako žalovaná, která zahrnuje závěr o tom, že pokud by zákonodárce měl v úmyslu stanovit jednotný výplatní den důchodů, jistě by jej zakotvil v ust. § 116 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Z ust. § 116 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (zák. č. 582/1991 Sb.) vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo svěřit do kompetence plátce dávky, tj. v daném případě žalované, stanovení více výplatních dnů a zařazení poživatelů důchodů do těchto dnů. Stanovením více výplatních dnů se realizuje potřeba rovnoměrného čerpání rozpočtových prostředků a další příčinou jsou kapacitní možnosti instituce spravující dávky důchodového pojištění, která vyplácí více než 3,5 milionu důchodů, a to po stránce technické i personální. Krajský soud se shoduje se závěrem žalované o tom, že rozvržením výplatních termínů do více dnů je dáno i možnostmi toho, kdo zajišťuje výplatu důchodu (v daném případě Česká pošta) s tím, že by bylo velmi problematické zajistit větší výplatu důchodu v jediný den.

Navíc krajský soud poznamenává následující skutečnosti:

Jak vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 3.4.2012, č.j. IV.ÚS 1079/12, byla ústavní stížnost žalobkyně, a s ní spojené návrhy, odmítnuta. Nicméně soud nepřehlédl to, že Ústavní soud v tomto usnesení poukázal na skutečnost, že v ust. § 67 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění je valorizace deklarována od „splátky důchodu splatné v lednu“. Napadené usnesení vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 286/2011 pak definuje výši valorizace. Dále Ústavní soud konstatoval, že „ani případné vyhovění požadovanému návrhu stěžovatelky na zrušení těchto ustanovení, by nemohlo vést k jí požadovaným důsledkům. Zrušení napadené části vyhlášky by odstranilo právní vyjádření výše valorizace, resp. její důvod; zrušení části zákona by vedlo k tomu, že by bylo nutno stanovit jiný termín pro přiznání valorizace, případně by zůstalo zcela v rukou České správy sociálního zabezpečení, kdy bude jednotlivé důchody valorizovat. Jinými slovy řečeno, stěžovatelkou navržený postup by nejenže neodstranil jí tvrzenou nerovnost, ale zcela by eliminoval nyní existující pravidla pro výši a splatnost již valorizovaného důchodu. Návrh se míní účinkem a ani jeho případné opakování by nebylo způsobilé vyřešit požadavky stěžovatelky.“ Uvedená

část odůvodnění Ústavního soudu v podstatě odpovídá na námitky žalobkyně s tím, že jestliže Ústavní soud se v podstatě, i když okrajově, meritorně k návrhu žalobkyně vyjádřil s tím, že naopak z návrhu žalobkyně vyplynulo, že by jí navržený postup nejenže neodstranil tvrzenou nerovnost, ale zcela by „eliminovat nyní existující pravidla pro výši a splatnost již valorizovaného důchodu“, tak krajský soud tím spíše nenalezl důvod pro to, aby postupoval v intenzích návrhu žalobkyně, tj. aby řízení přerušil a věc předložil Ústavnímu soudu.

Krajský soud proto musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s.r.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a 2, podle něhož neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšné žalované toto právo nevzniklo.

Náhradu výdajů vzniklé advokátovi v souvislosti se zastupováním žalobkyně přiznal soud ustanovené advokátce vůči státu ČR. Jedná se o odměnu a paušální náhradu za 3 úkony právní služby, tj. příprava a převzetí věci, doplnění žaloby a replika ze dne 6.12.2012, tj. 3 x 500,-- Kč a 3 x 300,-- Kč, tj. celkem 2.400,-- Kč. Za vyjádření žalobkyně k výzvě soudu o tom, zda žalobkyně požaduje nařízení jednání, tj. vyjádření ze dne 21.9.2012, soud nepřiznal odměnu a paušální náhradu, neboť toto vyjádření nebylo pro meritorní rozhodnutí ve věci podstatné (§ 2, § 7, § 9, § 11, § 13 a § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb., § 35 odst. 8 s.r.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 9. ledna 2013

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová